

ESCOLA CASABLANCA

NOM I COGNOM NEIZAN PORTILLO RÍOS CURS 4tB

TÍTOL EL NINOT DE NEU MODEL NARRACIÓ

En un petit poble de muntanya, envoltat per un bosc tot ple de petites cases de fusta, hi vivien uns nens que molt contents i il·lusionats per la gran nevada de la nit anterior, van anar ràpidament a fer un ninot de neu. Ho feien amb alegria, li donaven amor, cantaven nades, ho abrigaven amb barret i bufanda; li van donar una bossa, li van posar els botons i les pedres per a la boca, i en posar-li el nas, gràcies a tot l'amor que li havien donat i tota la il·lusió que havien posat en crear-lo, va cobrar vida.

Un dia en Marc va veure un ninot de neu al jardí de la casa del costat, no el coneixia, així que va decidir parlar-li i, en un tres i no res es van fer grans amics. Cada nit quan tothom estava dormint, parlaven de les seves aventures amb els nens de cada casa.

Era el primer dia de primavera quan el ninot va sentir que es començava a fondre. Tenia molta por de desaparèixer i no tornar a veure mai més el seu amic i els nens que, amb tot el seu amor li van donar la vida...

De mica en mica, es va anar formant un toll d'aigua al seu voltant on, com si es tractés d'un mirall, veia com el seu cos de neu s'anava aprimant i fent cada segon més petit.

Durant tot el dia, els nens no el van anar a veure per jugar i quan va arribar la nit, tampoc va trobar el seu amic a qui tenia moltes ganes d'explicar el qui li estava passant per tal de demanar-li ajuda.

L'endemà, en obrir els ulls, no va trobar res del que coneixia, hi havia molta boira i tot era de color blau. Es va estranyar moltíssim del que estava passant, fins que a la llunyania va sentir rialles de nens que provenien de sota seu. Llavors se'n va adonar que ja no es trobava en el seu jardí sinó al cel.

- Què potser estic somiant? -va dir el ninot de neu.

Llavors va sentir una veu a prop seu que li va dir:

- Hola.

I una altra vegada:

- Hola.

- Qui ets?- va preguntar el ninot.

- Que ja no te'n recordes de mi? -va dir la veu misteriosa

- No... no sé qui ets. -va respondre amb veu tremolosa.

- No tinguis por, pel que veig aquesta deu ser la teva primera vegada, oi? Deixa'm que t'expliqui el que està passant.

Llavors, la veu li va explicar que ell era el seu amic del jardí del costat, i que els ninots de neu no desapareixien, sinó que canviaven de forma, i que ara eren núvols.

El ninot que ara era un núvol es va sentir molt trist pensant que mai no hi tornaria a jugar amb el seus amics, ni a sentir l'escalfor d'una bufanda en el seu coll o viure les mil i una aventures al jardí. Amb aquesta tristor, li van caure les llàgrimes i va començar a ploure.

- Ara ho veus? Això és el que et deia, no tens perquè sentir-te trist, doncs quan arribi el proper hivern, tornaràs a ser un ninot de neu, baixant del cel, com ara baixen les teves llàgrimes però sent-hi flocs de neu.

Amb l'arribada de les primeres nevades els nens van tornar a crear els dos ninots de neu, però aquesta vegada van crear un més i tots estaven al mateix jardí.

Quan va arribar la primavera els tres ninots es van començar a fondre. El nou ninot tenia molta por i llavors els dos amics es van mirar i li van dir amb un petit somriure mentre li feien l'ullet:

- No t'amoïnis amic meu, tenim una cosa que explicar-te...